SENTINELA

ANUL IV, Nr. 7
14 Februarie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

BRAVII NOŞTRI MARINARI VEGHIAZĂ PE MAREA NEAGRĂ

Fără odihnă, bravii ostaşi ai Marinei Regale Române, alături de camarazii aliaţi, tau neadormiţi la hotarele de apă ale Patriei, îndeplinindu-şi misiunile cu un eroism lemn de cea mai veche tradiţie marinărească. Echipajele bravelor noastre nave săvârşesc zi şi noapte fapte mărețe de arme, fie patrulând în larg sau escortând convoaele, fie aşezând dealungul coastelor brâul de foc al minelor. De aceea, mica dar brava noastră marină şi-a atras lauda lumei întregi.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.
Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Sentinela veghiază...

Soldatul Budu Marin, din leatul lui 1924, e sentinelă la un depozit de pe strada Svertlowa în Odesa.

Noaptea de iarnă e neagră ca păcura şi geroasă. Dar sentinela, de aceea e sentinelă: să fie trează şi să nu se teamă de întunecime, nici de ploaia ce cade cu găleata, ori de viscolul care gerueşte cumplit.

Şi Budu Marin, deşi nu e leat prea tânăr, îşi face datoria ca după regulament.

El păstrează morţiş consemnul dat şi rămâne neispitit de somn, nici înfrânt de oboseală.

Lumea doarme demult. Pe stradă niciun pas nu s'aude.

In apropierea postului său, cum e treaz ca un iepure şi ascute urechile ca să nu-l înşele sfichiiturile vântului, prinde din văzduhul negru un mic sgomot.

Face câţiva paşi, ascultă. E sigur că pe aproape se simte răsuflul unei vieţi. Intr'adevăr, într'o gheretă dă peste un nepoftit, ascuns acolo de cu seară.

Nepoftitul, care nu urmărea decât dezarmarea sentinelei, se repede asupra soldatului, îl înfaşcă de braţ şi vrea să-i ia arma.

Omul Patriei, om al datoriei şi al consemnului dat, nu-şi pierde cumpătul. Smuceşte, loveşte, nu lasă arma şi printr'un brânci dat cu un picior sdravăn de român, culcă jos pe cel pus pe rău. Apoi, fiindcă încerca să se ridice ca să-şi izbutească planul, Budu Marin îl trimite pe lumea cealaltă, cu arma pe care cu preţul vieţii lui n'o lăsase pierdută.

A doua zi, comandantul său l-a lăudat tuturor camarazilor şi l-a dat pildă de bărbăţie şi împlinire a datoriei. Meritele de destoinică sentinelă i-au atras lui Budu Marin şi înălţarea în grad. Acum e caporal.

Iar pe pieptul caporalului proaspăt, atârnă azi decoraţia „Bărbăţie şi Credinţă".

S.

Cuvânt către ostaşi

Vă apropiaţi de căminuri. Vă întoarceţi din cel mai crâncen războiu purtat de Neamul Românesc.

Veniţi în concediu de pe meleagurile Donului şi ale Volgei, obosiţi de lupte şi de drum, plini de frig şi de griji. Unii vă întoarceţi răniţi sau suferinzi. Aţi încordat toate puterile voastre ca să învingeţi; aţi făcut sforţări uriaşe ca să înfruntaţi greutăţile luptei, ale vremei şi ale depărtării de Patrie. Aţi răbdat şi aţi suferit uneori peste puterile omeneşti.

In această luptă pe vieaţă şi pe moarte, cu duşmanul nostru cel mai puternic, mulţi dintre voi au sângerat şi au căzut. V'aţi lăsat în ţintirimurile din stepele Răsăritului cei mai dragi prieteni şi camarazii cei mai viteji.

Toate acestea adunate cu oboseala, frigul şi lipsurile războiului, apasă greu asupra sufletului vostru. Mulţi dintre voi ajungeţi la hotarele Ţării cu inima strânsă şi trupul istovit.

Opriţi-vă o clipă! Socotiţi tot ceea ce aţi făptuit! Scuturaţi-vă de gândurile apăsătoare! Cercetaţi adâncul sufletului vostru şi vedeţi dacă e nimerit să treceţi Nistrul cu capul plecat.

Vă întoarceţi din cea mai mare epopee a Neamului.

V'aţi bătut cu cel mai puternic şi sălbatec duşman al nostru.

Aţi străbătut victorioşi stepele Rusiei. Aţi arătat vrednicia voastră în cele mai grele bătălii ale războiului: la Kerci, Sevastopol, Charkov şi Stalingrad. V'aţi bătut pe Doneţ, pe Don şi 'n pustiul Volgei. Aţi străbătut într'un iureş câmpurile mănoase ale Cubanului şi v'aţi înălţat cu vitejia voastră pe culmile Caucazului.

Care alt popor mic se mai poate mândri cu asemenea fapte de arme?

Aţi răzbunat toate vitregiile trecutului! Aţi şters amintirea anilor de durere ai Neamului nostru care, mai toţi, au fost stârniţi de Ruşi:

— 1812, răpirea Basarabiei;

— 1878, luarea părţii de Sud a Basarabiei, pe care fusese siliţi să ne-o înapoieze în urma înfrângerii din 1856;

— 1916—18, când ne-au trădat în plină luptă;

— 1940, când sub ameninţarea forţei ne-au smuls din nou Basarabia, Nordul Bucovinei şi un colţ al Moldovei.

Faţă de aceste socoteli, toţi cei ce v'aţi făcut datoria către Neam şi Ţară, toţi cei ce-aţi sângerat, toţi cei ce-aţi suferit şi răbdat, păşiţi mândri şi cu capul sus peste hotarele Ţării.

Inaintea faptelor voastre toate clevetirile şi văicărerile trebue să amuţească. Inaintea voastră, care aţi văzut moartea cu ochii de zeci de ori, toţi nemernicii, toţi cei care şoptesc şi se îndoesc, trebue să încremenească.

Celor care se mai întreabă pentru ce luptăm, arătaţi-le primejdia care ne aşteaptă dacă Germania şi aliaţii ei n'ar fi lovit mortal Sovietele.

Fricoşilor care mai tremură şi azi de teama Ruşilor, arătaţi-le ce ar fi fost în 1940 şi 1941.

Luptăm în depărtarea Răsăritului pentrucă vrăjmaşul zăpăcit de grelele lovituri primite în 1941, s'a retras în vizuină şi încearcă să mai reziste. Lupta trebue dusă acolo unde este el, oriunde îl vom găsi, oriunde s'ar ascunde, până când vor fi înfruntate cele din urmă svârcoliri. Şi pe urmă, mai bine să fim noi la Ruşi, oricât de departe, decât bolşevicii la noi în Ţară.

Celor ce preamăresc comunismul şi binefacerile lui, spuneţi-le ce aţi văzut în Rusia: ţărani fără pământ şi fără vite, înhămaţi ca boii la căruţe; lucrători şi orăşeni trăind în ruine, în cea mai neagră mizerie şi murdărie; bărbaţi, femei şi copii supţi de muncă, de foame şi sălbăticiţi de dureri; biserici dărâmate; sate şi târguri fără cimitire.

Peste tot numai urme de omoruri, distrugeri şi sărăcie lucie.

Celor ce poartă grija Angliei şi Americei spuneţi-le că suntem şi vom rămâne hotărîţi în tabăra opusă comunismului. Cei ce ajută şi îndeamnă pe bolşevici, nu ne pot fi decât duşmani.

Acestea sunt răspunsurile ostaşilor. Faptelor şi cuvântului vostru adevărat nu i se poate opune niciun vicleşug şi nicio şoaptă. Intraţi în ţară plini de încredere în voi şi în destinul Neamului Românesc, mândri de faptele voastre şi de greutăţile pe care le-aţi învins.

Voi aţi scris istoria Patriei în ultimii ani şi tot voi, prin faptele voastre, făuriţi viitorul Neamului Românesc.

Aţi fost tari şi viteji în faţa duşmanului, fiţi calmi şi senini în faţa greutăţilor mărunte.

Duceţi cu voi o singură lozincă: ori învingem în Răsărit, ori dispărem ca Stat de pe harta lumii

S.

Slavă eroilor dela Stalingrad

31 Ianuarie 1943

Formând un zid de piepturi tari, călite'n vitejie,
Care-a'nfruntat cu'nflăcărare crunta vijelie,
Şi-au dăruit, înălţător, fiinţa lor măreaţă,
Până la cel din urmă strop de sânge şi de vieaţă.

Şi, zvonul dureros şi crud, aleargă pe câmpie
Cu vestea despre cei căzuţi, eroi, la datorie;
Dar jertfa lor nemuritoare, scumpă şi divină,
Răstoarnă'n sufletul român torente de lumină.

Inaripate'n stoluri multe, gândurile noastre,
Ca nişte cete îngereşti din slăvile albastre,
Plutind în tainic zbor aleargă toate către zare,
Slăvind pe cei sacrificaţi pe câmpul de onoare.

Nu plângem — n'avem timp de plâns — ci'năbuşim durerea
Şi ne'ncordăm mai oţelită ca oricând, puterea,
Imbărbătaţi de pilda lor şi, dârzi, luptăm cu fală,
Căci trebue să câştigăm Victoria finală.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

Luptă şi jertfă

Duşmanii dela răsărit au vrut să ne zdrobească şi să ne desfiinţeze ca neam.

In lupta noastră am mers până departe, căutând împreună cu camarazii germani să desfiinţăm puterea ofensivă a „bestiilor roşii".

Armata noastră îşi va face datoria până la capăt, încununându-se cu laurii biruinţei. Da, fiindcă tot cel ce a îmbrăcat haina militară, mărturiseşte cu căldură gânduri ca acestea.

Suntem un popor creştin. Credem cu putere în Dumnezeu. Cu ajutorul Lui au străbătut strămoşii prin veacurile de restrişte şi tot cu ajutorul lui Dumnezeu ne apărăm şi noi acum „sărăcia şi nevoile şi neamul".

Ne iubim Regele. El este şeful ţării şi părintele ei. O armată fără conducător, este ca o turmă fără de păstor şi ca o corabie fără cârmă.

Credem în menirea sfântă pe care o are „Conducătorul Statului" şi pentru aceasta ne lipim sufletul de el. Crescut din brazda noastră, cu durerile şi bucuriile noastre în suflet, Mareşalul e chezăşia izbândirii noastre şi garanţia zilelor mai bune la care are drept neamul acesta.

Ne iubim Ţara, fiindcă ea este... muma şi sufletul care încălzeşte pe fiecare ostaş. In ea este păstrată comoara de veacuri a neamului, bisericile înegrite de rugă şi vreme în care s'a înfiripat slova noastră.

Ţara înseamnă... cântecele, jocurile şi portul nostru, frumosul nostru port naţional. Ea înseamnă limba pe care o vorbim şi pe care atât de frumos a cântat-o Preotul Poet Mateevici în versurile următoare:

„Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii
Care-o plâng şi care-o cântă
Pe la vatra lor ţăranii".

Eroii noştri au sfinţit cu morminte şi au înscris cu sânge cea mai frumoasă pagină de glorie din istoria neamului.

Voi cei mai tineri veţi şti să vă împletiţi jertfele cu ale lor, ca să puteţi da ţării zile bune şi fericite.

S.

NOI

de **Prof. MIHAI ANTONESCU**
Vice-Preşedinte al Consiliului de miniştri
şi Ministru al Propagandei Naţionale

Istoria noastră nu este de vorbe, ci de piatră. Piatra imperială a Romei antice: Columna lui Traian. Are cugetul nostru de luptă şi chipul nostru. Veacurile au făcut din pământul nostru cetatea de margine a lumii născută prin sânge păgân şi păstrată prin suflet creştin. Veacurile străjuesc unite în trupul şi portul nostru, portul dacic. Traian Impăratul l-a respectat. Iar Columna lui Traian este oglinda de piatră în care ţăranul îşi priveşte azi portul românesc şi dovada statorniciei lui aici, de veacuri. Pe aceleaşi drumuri, spre aceleaşi culmi.

Pământul strămoşilor. Leagănul vieţii româneşti. El ne-a scris legea noastră, legea veacurilor, legea drepturilor. Dacia. Strămoşească Patrie. Ţara poporului trac: a neamului puternic între toate neamurile, după indieni, cum i-a zugrăvit Herodot. „Dacă ar avea un singur conducător şi ar fi uniţi, zicea el, ar fi de neînvins". Erau păgâni Dacii. Dar erau mari. Credeau într'un singur Dumnezeu şi în nemurire. Deaceea din prăvala Sarmisegetuzei s'a născut un neam nou. Neamul ziditorului Traian. Traian învingând, a respectat Dacia, nu i-a atins pământul fiindcă pământul Dacilor era tot o cetate de munţi şi ape şi nu-l poţi avea decât întreg cum e sufletul neamului născut aci. Deaceea Traian a adus în el viaţă ci nu moarte. Coroană de cetăţi şi oraşe, pusă pe fruntea Daciei, ca să şteargă înfrângerea şi să-i înalţe neamul. Dacia Felix, pământ roman.

Legat prin brâu de piatră de mândra Roma, prin podul veşniciei lui Apolodor din Damasc. Fiindcă pământul nostru trebuia zidit în dig de putere ca să înfrunte neştiutul Asiei, aripă de Imperiu care trebuia să bată ameninţător şi să oprească năvălitorii răsăritului. Cetăţile dacice, Sarmisegetuza, Drubeta, s'au înfrăţit în arcul carpatic al Transilvaniei noastre, sub cerul imperiului, cu zidurile romane, întemeind cuiburi de viteji, fortificaţii de stâncă, altare de luptă, în contra năvălitorilor. Pământul nostru a închis întrânsul acest dar grăitor al trecutului, ca să ne stea azi mărturie că, Daci am fost şi Romani am rămas. Paginile istoriei noastre nu sunt scrise pe file moarte şi coroane trecătoare, ci de piatra care zideşte. In Dobrogea la Histria şi Adam Clissi, ca şi în Transilvania, monumentele lumii latine mărgineau imperiul şi ne despicau destinul.

Ne-am întemeiat creştini durând din piatra cetăţilor păgâne, biserici de credinţă nouă în care am adus ceeace nu ne-au dat strămoşii: sufletul creştin. Mânăstirile noastre cetate ne-au fost, fiindcă noi am luptat pentru Dumnezeu şi pentru dreptatea şi sângele nostru cetate de credinţă l-am făcut. Deaceea, crucea bisericilor noastre a stăvilit, ca şi sângele nostru, lupta năvălitorilor păgâni, oprită în piepturi de biserici şi în pieptul românesc de luptă şi de jertfă.

Nistru, ultima apă carpatică spre Est, Dunărea şi Marea Neagră au fost marginile strămoşescului Imperiu şi linia de apărare a Voevozilor care au durat în Hotin, Soroca şi Cetatea Albă, cetăţi în faţa prăvalei asiatice. Voevozii au apărat aci Europa Centrală, civilizaţia creştină şi bogăţiile Continentului care scurgeau spre Gurile Dunării şi ale Mării Negre, drumurile Hansei germanice, caravanele comerţului german spre corăbiile cetăţilor italiene venite în Marea Neagră şi Dunăre.

Ştefan cel Mare este simbolul misiunii noastre naţionale şi continentale, de apărare a Occidentului din poarta Asiei. Şi când a simţit că puterile îi slăbesc, a scris la 25 Ianuarie 1495 Prinţilor Europei, chemându-i la luptă: „Dacă această poartă a Creştinătăţii care este ţara noastră va fi pierdută — Dumnezeu să ne ferească de aşa ceva — atunci toată creştinătatea va fi în mare primejdie. Noi, din partea noastră făgăduim pe credinţa noastră creştinească, şi cu jurământul Domniei noastre, că vom sta în picioare şi ne vom lupta până la moarte pentru legea creştinească, noi cu capul nostru. Aşa trebue să faceţi şi voi".

Când în 1594 Sinan Paşa străbătea în voie Ungaria şi ameninţa Imperiul german, Mihai Vodă Viteazul răspunde singurul dintre Principii creştini, la chemarea Impăratului, trece Dunărea şi loveşte pe Turci. „Am făcut — spune Mihai — din această ţară săracă a noastră, scut al lumii creştine". Biruitorul dela Călugăreni a tras pe creştetul neamului nostru, fulgerile îndreptate de năvălitori asupra Vienei. Transilvania, Moldova şi Muntenia s'au unit la Alba Iulia, chiar dacă s'au prăvălit apoi sub trădarea aliatului Batory.

Libertatea neamului a zidit-o Mihai veşnic. Deaceea Horia, Cloşca şi Crişan s'au răsculat pentru dreptatea neamului nostru de stăpân şi nu de robi. Mărturie sunt gravurile în care păgânul l-au pus pe Horia, „Rex Dacorum", alături de Crist crezând că-l batjocoresc. Trosnetul de trup al lui Horia, Regele Daciei, sfâşiat pe roată, răsună în urechile românilor de veacuri, ca şi jertfa lui Crist la care ne închinăm.

Unitatea lui Mihai Vodă şi luptele ardelene au dus la Unirea Moldovei şi a Munteniei sub Cuza Vodă care a dat neamului aşezări de dreptate pregătind regatul.

Carol de Hohenzolern a unit sângele german cu destinul românesc şi a dat sub zidurile Plevnei aceeaş bătălie pe care de veacuri au purtat-o Voevozii împotrivia năvălitorilor, ridicând prin sângele ostaşilor, mândria independenţei şi misiunea noastră la Gurile Dunării.

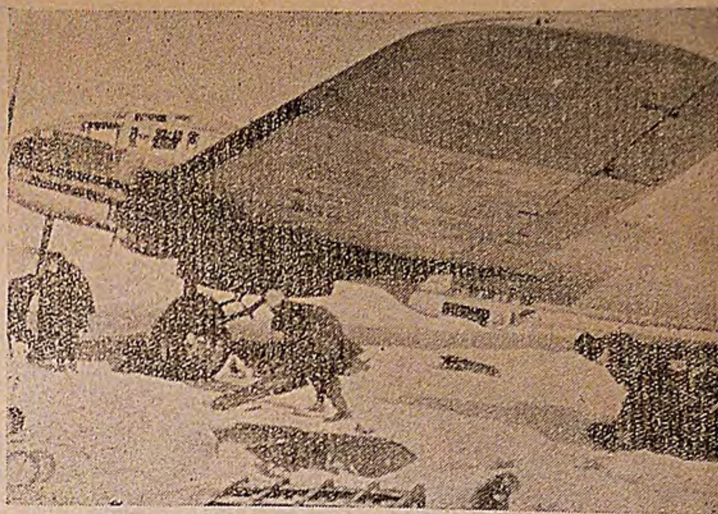
Liberat de năvălitori, Regatul şi-a întemeiat sufletul şi chipul. Din adâncurile lui petrolul, singurul petrol european care poate sprijini lupta Europei şi grâul românesc se răspândesc spre ţări străine, pornind din porturile noastre, de pe ţărmurile romane de altădată. In popas mai scurt de un veac, ne-am întemeiat o industrie şi prin ea am despicat drumuri făcute de noi în munţi şi pe apă. Regatul şi-a dăruit aşezările sale, ziduri de castel înfipte în coama Carpaţilor veşnici.

Dar unitatea neamului Regelui Ferdinand şi Reginei Maria le-a fost dat s'o împlinească. Deaceea semn de sfinţire a luptei voevodale, Regele Intregitor închină coroana unităţii tuturor Românilor în Alba Iulia, pe pământul lui Mihai Vodă Viteazul, unit după veacuri de frământată luptă.

Poporul Român şi-a reînceput munca, pentru ca să-şi dureze prin organizarea şi viaţa lui spirituală aceeaşi misiune de apărare a Occidentului din Arcul Carpatic şi dela poalele Dunării şi Mării Negre. Puhoiul duşman ne sdrobeşte din nou, folosind greşeli vremelnice pentru a ne sfâşia trupul ţării şi a smulge dintrânsul ţăndările Ardealului Sfânt şi ale Basarabiei noastre.

România porneşte pe un drum nou. Pentru apărarea civilizaţiei creştine şi europene, pentru propria ei apărare, se leagă de singurele puteri pe care se reazemă Europa prin Pactul Tripartit şi Pactul Antikomintern. Dreptul de a rosti mândri destinul nostru de apărători ai Europei împotriva barbariei dela Răsărit, ni l-a scris cu sânge armata, sub semnul reîntoarcerii în istoria noastră de jertfă. Armatele Regelui Mihai sub porunca Mareşalului Antonescu împlinesc comanda unui cruciat: „Treceţi Prutul, sdrobiţi duşmanul !".

România Regelui Mihai şi a Mareşalului Antonescu stă credincioasă pe temelia ei milenară. Dacia a străjuit Răsăritul împotriva năvălitorilor. Pricipatele au oprit puhoiul necredincioşilor şi au apărat cu trupul lor de mândrie şi de jertfă voevodală, lumea creştină. Armata noastră apără azi, sub comanda Mareşalului nostru, acelaş destin, care nu se va stinge niciodată, deschizând bolţi de veacuri Românilor ce vor să vină şi care niciodată nu se vor stinge.

Aviaţia noastră, contribuind la victorie pe frontul de răsărit

Ţara s'a închinat pentru jertfa eroilor

Dumineca trecută a fost sorocită ca zi de închinare pentru marea jertfă pentru Cruce şi Patrie.

Răspunzând unei dorinţi ce ardea în sufletele noastre, — dând glas gândului cucernic al Neamului întreg, — d. Mareşal Ion Antonescu a hotărît ca în ziua de 7 Februarie să se facă ruga obştească pentru cruciaţii căzuţi cu faţa spre Volga.

„Rog Neamul întreg — *a spus Mareşalul Conducător* — să închine un gând de credinţă şi să-şi îngenunche recunoştinţa în biserici pentru eroii dela Stalingrad".

Urmând acestui mişcător îndemn, poporul românesc a îngenunchiat, rugându-se cu adâncă evlavie, în timp ce clopotele bisericilor au înălţat în văzduhul ţării imnuri de bronz pentru slăvirea jertfei supreme, ducând sus, tot mai sus, răsunetul sfânt, până la Tronul Dumnezeesc, până în Cerul Eroilor, unde sufletele bravilor ostaşi îşi odihnesc gloria şi nemurirea.

A fost o zi de caldă unire românească, de vie recunoştinţă faţă de oştire şi de eroii ei. In genunchi, toţi românii, în frunte cu Conducătorul, şi-au făcut închinarea într'o sfântă reculegere, cu gândul lângă mormintele fraţilor, semănate la hotarul ce desparte Europa de Asia, acolo, unde s'a dat lupta cumplită între lumina creştină şi întunericul păgânismului.

Gândul nostru a poposit o clipă departe, pe locurile unde au luptat ostaşii români. Am simţit atunci cu adâncă emoţie că şi gândul lor cel mistuitor a fost tot la noi, la căminurile lăsate în ţară, jertfindu-se eroic pentru siguranţa noastră, pentru liniştea şi înălţarea Patriei.

Prin puterea vrăjită ce o dă credinţa adevărată, le-am simţit sufletele fâlfâind în jurul nostru, le-am ascultat vorbele şi dorinţele din urmă. Şi ne-au apărut fraţii noştri ca nişte eroi de legendă, şoptindu-ne cu înfrigurare că icoana Patriei i-a încălzit sub biciul viscolului neîmblânzit, i-a întărit în zilele şi nopţile fără foc şi fără mâncare şi i-a înverşunat când degetele îngheţau pe mitraliere.

Cu toate că li s'a cerut predarea în câteva rânduri, ei n'au vrut să înscrie în istoria ţării lor vorba: „capitulare", ci au luptat până la unul, jertfindu-se sub ruinele Stalingradului, ca nişte uriaşi din poveşti, nimicind fiecare zeci de inamici.

Au luptat bravii noştri români, pe viaţă şi pe moarte, alături de camarazii aliaţi, pentrucă ştiau că prin rezistenţa lor supraomenească salvează situaţia celorlalte fronturi, iar prin măreţia jertfei lor va aduce glorie Patriei, fiind o chezăşie întru împlinirea drepturilor strămoşeşti.

Străbunii noştri romani spuneau că cea mai frumoasă şi mai înălţătoare bucurie din lume, este a muri pentru Patrie.

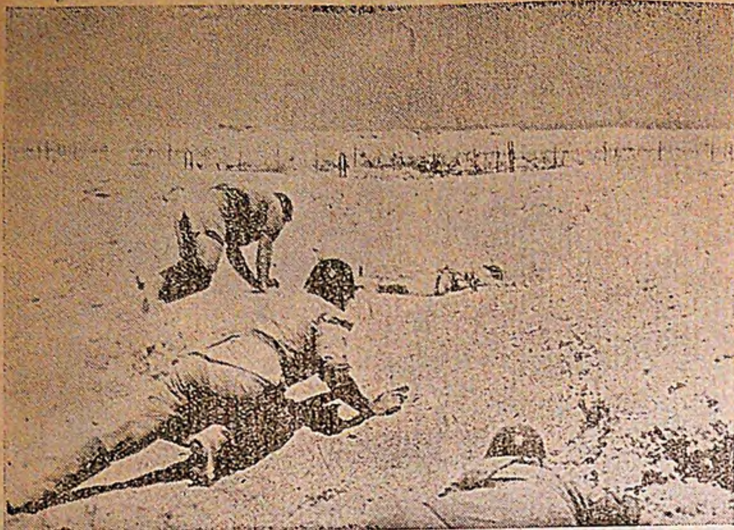
Strănepoţii ce au luptat la Stalingrad s'au arătat demni de această credinţă latină, înfăţişând un exemplu ce va pluti luminos peste veacuri.

Ziarele ţărilor aliate şi neutre preamăresc zilnic pe eroii dela Stalingrad, numindu-i „martirii Europei", căci într'adevăr ei s'au opus celei mai cumplite năvăliri, care, reuşind, ar aduce în ţările europene o totală distrugere a civilizaţiei şi religiei.

De aceea, numele celor pieriţi la Stalingrad, vor fi săpate cu litere aurite în marmora monumentului de mâine, iar fapta lor va sta mereu vie pentru viitorime, luându-se ca pildă oridecâteori sufletele româneşti vor avea nevoie să se oţelească în săvârşirea unei cauze înalte...

I. VALERIAN

Ostaşii italieni la atac pe frontul african

INTOARCERE SPRE FRONT

Pe şoseaua mocirloasă înaintau doi drumeţi obosiţi. Ploua mărunt şi fără vânt. Lumina lunii străbătea ceaţa cu greu. Mergeau tăcuţi unul lângă altul. Afară de dâra mai albă a drumului nu se zărea nimic. Numai din timp în timp un copac fantomatic îşi desemna silueta chinuită pe fundalul nopţii. Rar, o bubuitură surdă anunţa apropierea frontului.

— „N'o să mai treacă niciо maşină. Stai puţin să-mi dau raniţa jos''.

— „Hai să mai mergem. Nu mai avem mult până la satul de lângă pod. Om găsi noi acolo o casă de creştini să ne odihnim până în zori. Mâine tot o să ajungem la companie''.

— „Şi acum un an eram pe drum în noaptea de Ajun... în Crimeea'', zise unul.

Ceaţa începu să se ridice. Se auzi un lătrat de câine.

— „Să ştii că satul e aproape''.

— „Să dea Dumnezeu! Că tare îmi atârnă greu raniţa.

Mai merseră un timp. Lătratul câinelui se auzi mai desluşit. De după un gard de uscături apăru căciula unei case. Impinseră poarta ogrăzii şi bătură puternic la uşă. Niciun răspuns dinăuntru. In noaptea tăcută doar picurile grele se auzea căzând din straşină pe pământul umed. Mai bătură. Inăuntru, un copil începu să plângă. Se auzi zgomotul unui zăvor. Uşa se întredeschise întâiu. „Ruminsky soldat. Es evartir?'' — „Es popalst''.

In casă focul se stinse. „Nea Matei aprinde un chibrit şi scoate lumânarea din raniţă''. Copilul plângea din ce in ce mai tare. O voce de femeie îl dojeni. In sfârşit lumina se lovi de pereţii albi şi de tavanul cu bârne, dând formă fiecărui obraz. Femeia mai tânără, care dormea cu copiii într'un pat, se sculase îmbrobodindu-şi capul. Plânsetul se opri. Cele cinci fiinţe se priviră. Soldaţii răzimaseră raniţele de zid. Baba aruncă un braţ de coceni peste focul care începu a lumina vatra. Căsuţa se înveseli şi un surâs se schiţă pe obrazul fiecăruia.

Nea Matei avea o faţă matură de om încercat. La celălalt, trăsăturile păstraseră ceva din impreciziunea tinereţii.

Primul făcuse războiul dela început, iar celălalt sosise numai în primăvară. Fusescră la ei acasă şi acum se întorceau pe front. Tocmai de Crăciun. Aşa e vieaţa soldatului, grea şi cu clipe puţine de răgaz.

Nea Matei îşi roti privirea prin încăpere, se aplecă peste patul în care copiii somnoroşi erau culcaţi.

— „Sunt de vârsta alor mei'', zise el luând pe cel mai mic în braţe''.

— „Măi Marine'', zise el privind la încăperea sărăcăcioasă, în colţul căreia licărea aurul unei icoane'', parcă suntem în căsuţa babei Ilinca. O ştii pe baba Ilinca?''.

— „Aceea care stă lângă cimitir şi se fereşte lumea din calea ei. Se şopteşte despre dânsa că ar fi vrăjitoare''.

— „Fugi de-aici, lumea e rea, e o femee cu necazuri, care n'a fost ajutată de soartă. Dar până una alta, scoate pâinea, scoate şi sticla de vin adusă de acasă. Sunt sigur că ăştia n'au mai mâncat pâine de mult. Să împărţim cu ei puţinul pe care-l avem''.

Soldaţii tăiară pâinea în felii groase, turnară vinul în căni. Baba aduse un castron de supă păstrat pentru a doua zi. Şi ea împărţea cu oaspeţii târzii puţinul pe care-l avea. Copiii se sculaseră şi ei. Mâncară cu toţii în tăcere.

— „Hai să ciocnim!'' zise Nea Matei. „Să vă ajute Dumnezeu, pe voi cei care ne-aţi primit. Şi hai noroc Marine, să ne ocrotească Dumnezeu ca să ne revedem sănătoşi acasă''.

— „Să dea Dumnezeu. Hai noroc!''.

Tăcură iar. Doar focul şoptea ceva nopţii. Femeile şi copiii se culcară.

— „Măi Marine, hai să facem şi noi acelaşi lucru, căci mâine în zori plecăm. Raniţele sunt grele şi drumul e lung''.

— „Lung, Nea Matei, tare lung''.

Se culcară pe podea, lângă vatră, înfăşuraţi în păturile lor. Casa se întuneca treptat. Se auzea numai suflarea celor care adormiseră. Dar cei doi soldaţi întinşi unul lângă altul nu puteau să doarmă. Nea Matei aprinse o ţigară. După o lungă tăcere Marin întrebă:

— „Care a fost povestea cu baba Ilinca? Eu nu ştiu despre dânsa decât ce spun gurile rele... şi sunt multe în sat. Am auzit şi eu că face farmece, umblă noaptea în cimitir, opreşte oamenii în drum, se uită drept în ochii lor şi le vesteşte jale ori necazuri''.

— „Ei, nu e tocmai aşa. Să-ţi spun şi ţie despre câte îmi aduc aminte.

Eram copil. Era într'o noapte de Ajun; acum mulţi ani în urmă, o noapte de Ajun mohorîtă şi ceţoasă ca şi asta. Ne culcaserăm flămânzi căci ţinuserăm postul. Ne era cu atât mai foame, că auzeam pe mama umblând la castroane, la cuptor şi la plită. Pregătea din timp bucatele pentru a doua zi. Un miros de prăjituri umpluse casa, nelăsându-ne să adormim. Ştiam că Moş Crăciun avea să vie a doua zi la şcoală, să împartă daruri, dar tot mai speram că s'or fi răsgândit şi că va veni să bată la uşa casei noastre noaptea.

Şi într'adevăr, într'un târziu bătu cineva. Mă ridicai într'un cot. Mama trase o oală grea pe marginea plitei, se şterse cu colţul şorţului pe mâini şi merse să deschidă. Dar nu era vocea lui Moş Crăciun, era o voce plângăreaţă de femeie. Pe urmă auzii iar vocea mamei.

— „Nu se poate'', zicea mama. „Tu eşti Ilinca fata morarului Petre Stan. De unde vii nenorocito? Aici toată lumea te crede moartă de mult. Ai tăi au răposat cu toţii jălindu-te. Nici noi nu mai credeam să te revedem vreodată. Stai colea lângă foc să te ospătez''.

Femeia care intrase cu mama în cameră era îmbrăcată în zdrenţe, ca o ţigancă. Părul îi atârna soios pe obraz. Era slabă şi încovoiată parcă ducea o mare povară în spinare. Mama se răsti la noi, văzându-ne trezi, ne trase plapuma peste ochi şi pe urmă începu să ospăteze pe străină. O auzeam cum soarbe lung din lingură ciorba caldă. Timp îndelungat cele două femei tăcură. După ce străina păru a se fi săturat, mama începu să-i pună ître bări:

— „Dar bine, Ilinca, ce s'a întâmplat cu tine? După ce ai dispărut te-au căutat în gârlă, în lac lângă moară, în pădure. S'a dat sfoară în ţară de dispariţia ta. Au umblat pândari pe toate potecile judeţului. Maică-ta te-a aşteptat, te-a aşteptat până în ziua morţii''.

Femeia tăcea. Mama întreba mereu. In sfârşit, cu o voce totodată plângătoare şi aspră, întrebuinţând câteodată stranii cuvinte pe care nu le înţelegeam, străina începu a povesti de nişte ţigani ursari care o furaseră trecând prin sat, de drumuri lungi parcurse prin străinătăţi, de oraşe mari cu biserici ridicate până în nori, de corăbii, de ape fără ţărm, de ţări în care e veşnic cald. Incetul cu încetul ieşisem de sub plapumă şi ascultam iar răzimat într'un cot minunata poveste. Mama uimită rămăsese cu mâna la gură şi privea îngândurată la acel copil pierdut care se întorcea îmbătrânit şi bolnav în satul din care plecase şi unde nimeni nu-l mai cunoştea.

Deodată străina, care îmi simţi privirea, se întoarse, mă privi lung cu nişte ochi mari şi negri (parcă-i văd şi acum), cu licăriri de jăratec şi îmi spuse:

— „Ce asculţi băieţaş? Povestea asta nu e pentru a adormi copiii. Şi tu vei călători mult prin străinătate, prin lumi făr' de hotare''.

Eu încremenii. Mama se supără şi îi zise: — „Vai Ilinco, după ce te-am ospătat, vii în casa mea cu piază rea. Ce îi urseşti copilului acesta nevinovat?''.

— „Nu ursesc nimănui nimic. Nu sunt o vrăjitoare. Nu sunt decât o biată femeie care a îndurat multe. Şi sunt clipe când pot dichisi viitorul în privirea ălorlalţi. Nu te speria. Dacă copilului îi e dat să se înfrăţească cu drumul, să ştii că nu va fi nici mai fericit, nici mai nefericit decât altul''.

Intorcându-se iar spre mine, ea scoase din sân o cruciuliţă de os şi mi-o întinse.

— „Ţine-o băiete. Poart-o în totdeauna la gât. Ea te va păzi şi când vei drumui departe în necunoscut, te va ajuta să te întorci acasă''.

In noaptea aceea n'am mai dormit, atâta mă speriasem. Imi părea rău că n'o ascultasem pe mama şi că nu rămăsesem sub plapumă.

Cruciuliţa de os am purtat-o mereu la mine. Când e lupta mai aprigă şi larma bătăliei mai mare, simt cum îmi arde pielea şi-mi amintesc de ea!''.

Asta e povestea babei Ilinca, baba care trăeşte acum, tare gârbovită şi bătrână, la marginea satului, lângă cimitir, într'o căsuţă aidoma ca asta... de mi-am adus aminte de ea.

Şi acuma, să dormim, căci ştim prea bine că Moş Crăciun n'o să mai bată în uşă noaptea asta''.

— „Nu! răspunse Marin. Moş Crăciun ne aşteaptă la companie pe poziţie''.

— „Ai dreptate... Mâine pe poziţie''.

— „Mâine''.

Şi ca răspuns la vorbele lor se auzi un bubuit prelung în noapte.

Lt. rez. GH. CANTACUZINO

La moartea col. Gh. Dinculescu din vânătorii de munte

La moartea ta pe câmpul de bătae
Ne-am strâns să-ţi spunem ultimul cuvânt,
Să ne'nchinăm, noi, cei ce în războaie
Am mers înflăcăraţi de-al tău avânt.
Parcă plângând doi preoţi se rugară;
Apoi noi, dârji, pe arme am jurat
Să ne jertfim cu toţii pentru ţară,
In spiritul ce tu ne-ai insuflat!
Iar la mormânt, în semn de bun rămas,
Şi ca suprem omagiu ostăşesc,
Soldaţi tăi spre cer trei salve-au tras
Plecându-ţi tricolorul românesc.
Acum sufletu-ţi este sus,
Pe drumul judecăţii de apoi;
Te 'nalţi senin spre tronul lui Isus,
Tu, sol viteaz al jertfei dela noi.
O, cât de mult aş vrea să ştiu şi eu,
Când te vei spovedi în faţa Sa,
Ce-o să mai hotărască Dumnezeu
Cu atât de încercată ţara ta!
De vei vedea că tot mai vrea a pune
Pe fruntea ei cunună de spini grea,
Că n'am fost toţi pătrunşi de 'nţelepciune,
Cazi în genunchi şi roagă-te aşa:
„O, Doamne, îndură-te de noi,
C'am încheiat luptând acest trecut!
Am stat în slujba Patriei eroi
Şi'n Tine cu ardoare am crezut!
De ne-am jertfit la sfântul Tău altar
Atunci când crucea fu la greu impas,
Ca jertfa să nu fie în zadar
Ajută celor care ne-au rămas.
Ridică ţara mea pe culmi de glorii!
Aprinde 'n cer mai vie a ei stea,
Şi du-o din victorii în victorii,
Iubita, mult iubita ţara mea!“

Fruntaş CONSTANTIN IORDACHE
Brăila.

Prizonierii la desfundatul şoselelor

Modeşti şi cu trudă anonimă, sburătorii unităţilor de aerotransport române fac minuni pe frontul de Est

Cel mai fantezist meteorolog n'ar putea face o diagramă de previziuni mai valabile ale ciudatei vremi din pusta rusă, care se schimbă aproape, dela oră la oră. Acum suflă vântul îngheţat de Nord, dar curând se lasă vârtej de ninsoare grea, sau picură ceaţa stropi de ploaie cernută care pătrunde mădularele şi peste toate, absolut peste tot şi invariabil stăpâneşte de atâtea zile linţoliul nepătruns al ceţii. Duşman de moarte al sburătorilor, duşman mai neîmpăcat acum când bolşevicii atacă cu furie pe toată întinderea frontului dela Don... Oh, ce lucruri minunate ar fi făcut aviaţia de atac, ce ajutor ar fi dat ea trupelor terestre care luptă greu de atâtea zile, înfrângând voinţa de pătrundere a duşmanului!

Se fac eforturi neînchipuite şi piloţii se avântă fără odihnă în misiuni care sfidează cea mai elementară prudenţă. Sunt splendide faptele de bravură ale piloţilor de bombardament greu, care au atacat prin ceaţa cu bombe la înălţimi de numai o sută de metri, ale recunoaşterii şi observaţiei care au străduit în condiţiuni aspre să determine informaţiile necesare comandamentelor...

In ajutorul trupelor terestre

Dar una din cele mai mărețe acţiuni o desfăşoară în aceste zile crâncene aviaţia militară de transport.

Avioanele de transport s'au întors; ele evoluiază deasupra câmpului, făcându-şi loc la aterizare prin noianul de avioane de luptă care vin viforos depe zonele de atac... Aş vrea să vorbesc despre aceste avioane de transport greu, în termeni care să redea cât mai fidel realitatea marei lor contribuţii ca armă de războiu, să elogiez minunatele însuşiri şi să arate cum se cuvine bravura admirabililor piloţi şi a personalului lor, însă modestia, intervenţia „fără glorie sgomotoasă" a lor pune stavilă avântului.

Piloţii le-au primit la început oarecum intimidaţi de volumul şi greutatea lor; când le-au luat însă comenzile în mână şi le-au cunoscut docilitatea, capacitatea şi calităţile de sbor, le-au îndrăgit şi au pornit cu ele în haosul rusesc plini de încredere... In sbor pe ceaţă, pe furtună şi pe noapte, miile de ore de zbor şi miile de tone transportate le-au adus faima de cămile ale războiului.

...Echipagiile lor au numeroase intervenţii în focul luptelor chiar. ...Intr'un loc primejduit, cu trupe ce aveau greutăţi, în criză de aprovizionare, ele cu prezenţa lor au fost îngerul salvator... Când în zilele acestea de aspră protivnicie am zărit pe aerodrom silueta lor, ştiută în cursă de curier, nu am bănuit misiunile ce le aveau de făcut. Vorbim cu cpt. Abeles, comandantul expediţiei, care spune simplu:

Suntem de ieri pe frontul Donului...

El fusese acolo, peste baraje de foc duşmane, cu avioanele sale, ţintă uriaşă, cu încărcătură de benzină, muniţie şi alimente.

— Bine Domnule Căpitan, dar ceea ce aţi făcut cu avioanele Dvs. nu mai este un simplu transport ci o veritabilă faptă de arme...

— Hei, nu e nimic grozav, spune el modest, avem misiuni şi mai grele la o unitate de vânători de munte în Caucaz, care a avut victorii importante... Nu-i mult de atunci... Merg băieţii straşnic... Numai să-i vezi la lucru...

Chiar în acest moment, fostul meu instructor porneşte cu avionul său într'o misiune socotită „de sacrificiu", lângă Stalingrad. El decolează şi se pune pe direcţie ca şi când ar fi fost în turul de pistă la şcoala de pilotaj acum patru ani.

Celelalte avioane au aterizat pentru a doua oară, venind dela o mare unitate blindată. Au dus, în câteva ore, 30.000 de litri benzină şi vreo 15.000 kg alimente. Datorită lor, cu aterizări pe câmpuri periculoase, pe mirişti cu brazde şi nu totdeauna destul de întinse, se mişcă acum tancurile rămase în lipsă de benzină şi pot lovi cu putere inamicul... Prezenţa siluetei lor de pasăre uriaşă acolo a încălzit inimile soldaţilor, care se ştiau că aviaţia lor dragă nu-i uită... Se face o nouă încărcătură şi fiindcă nu sunt oameni de ajutor, piloţii, radiotelegrafiştii şi mecanicii ridică la butoaiele cu benzină, cară saci cu pâine de războiu şi lăzile cu conserve. Plinul s'a făcut, motoarele au pornit. Cu primul avion decolează însuşi căpitanul. Ca ieri, ca şi în Caucaz a fost mereu în fruntea piloţilor săi, în toate misiunile de grea încercare, fără zăbavă, încurajând şi sfătuind. Lucrurile au mers admirabil cum merg şi acum, căci avioanele se adâncesc cu preţioasa încărcătură spre front, întinzând aripile lor mari pe sub linţoliul de ceaţă, peste câmpuri şi peste drumuri, peste văi şi peste pădurişuri chiluge...

Aterizează pe mirişte şi sute de soldaţi înconjoară avioanele. Sunt mulţi răniţi care aşteaptă rândul la avion; ceilalţi descarcă din avioane şi încarcă în maşini... Se apropie de amurg şi activitatea aceasta dă câmpului pustiu până aci nu ştiu ce mişcare de vieaţă neverosimilă... La câţiva kilometri se văd flăcările dela gurile de tun, se văd şi explozii... Pe margini de tarlale se văd mişcările lanţurilor de luptători... Nu s'a terminat bine operaţia de descărcare şi pe miriştea noastră încep să înflorească întâi mai rar şi apoi mai des explozii de brand... Nu s'a alarmat nimeni; echipagiile acestea au mai trăit asemenea momente... Motoarele merg liniştit şi după ce avioanele s'au umplut cu răniţi, decolează... Jos, eroicele trupe continuă lupta, în vreme ce echipagiile, mulţumite de ispravă, se întorc spre aerodromul de bază.

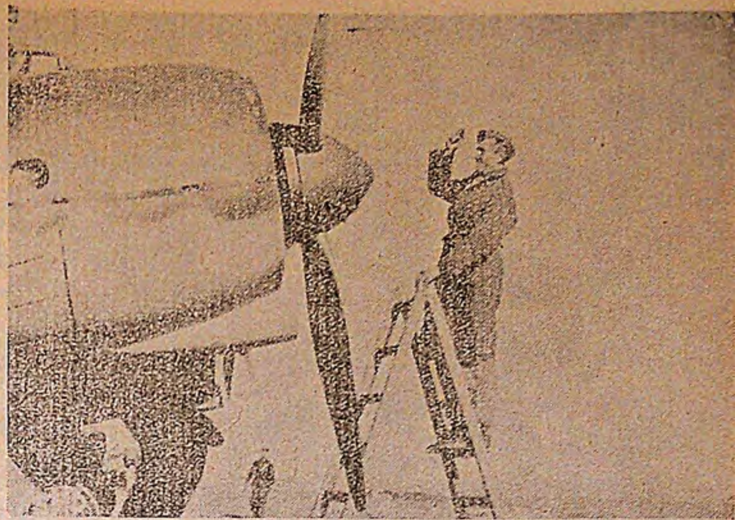
Primejdii învinse şi jertfe răzbunate

Sunt şi incidente... Avionul de transport greu are suprafaţă mare şi deci prezintă o ţintă sigură pentru a. c. a. şi vânătoare, iar vremea impune sborul jos, dublând riscul. Aflăm că Răduţ s'a înapoiat cu rezervoarele împuşcate de a. c. a. şi cu cpt. Schimdt, ofiţerul de legătură aliat la un grup de aviaţie român, rănit; dar misiunea a împlinit-o înfruntând cu încăpăţânare riscurile. Adj. Ţăruş Leonida, care a decolat spre M. U. blindată ceva mai în urmă, a fost împuşcat în comenzi şi i-au rupt direcţia; a făcut eforturi neînchipuite dar a aterizat cu bine folosind motoarele.

S'a înoptat şi echipagiile se gândesc la un binemeritat loc pentru odihnă şi o masă mai bună; toată ziua s'a trăit cu câte un pesmete uscat fiindcă nu aveau timp să se gândească la confortul unei mese...

„Suntem învăţaţi cu felul acesta de vieaţă, spun ei... De atâtea ori a trebuit să uităm de foamea şi oboseala noastră, pentru ajutorul camarazilor...".

Intr'o misiune de transport, ziua, convoiul a fost atacat de vânătoarea duşmană. Marile avioane s'au apărat, împreună cu camarazii germani alături de care sburau. Câţiva vânători bolşevici au plătit cu viaţa îndrăzneala şi una din victorii se datoreşte chiar mitraliorului

Revizuirea aparatelor româneşti pe front

Rădoi din echipajul adj. Pompei Nicolau.

— „S'a apropiat trăgând, ne-a lovit în plan şi când s'a întors, vrând să degajeze, am tras lung şi deodată a luat-o în jos cu fum în coadă", spune mitraliorul Rădoi. „Apoi i-a sărit planul stâng şi s'a prăbuşit"...

Altă dată, căpitanul Pavlovschi cu pilotul Radu Dumitru s'au întors, tot după un atac duşman asupra transportului, fără un motor şi cu numeroase lovituri de tun în avion... Au şi o glorioasă jertfă. Admirabilul pilot Ifrim a dispărut tot într'o acţiune similară...

Dar misiunile au fost împlinite. Piloţii unităţilor de transport aşteaptă în orice moment ordinul de sbor. Şi ei sboară pe orice vreme: pe zi sau noapte, pe ceaţă sau senin, prin ploaie sau furtună răzbat curajios, intervenind în cele mai grele situaţii şi înlesnind lovirea duşmanului acolo unde se crede el mai înverşunat...

Serg T. R. av. VELICIU ION

O mamă tânără cântă

Vântule de miază-zi
Dragostea de mi-o 'nfrunzi
Ia-mi în cuibul penelor
Dragostea sprâncenelor
Din culcuşul iţelor
Cântecul igliţelor
Şi le du, le du cu tine
Peste dealuri cu glicine,
Peste văi cu aur verde,
Unde cântecul se pierde
Unde inima se zbate
Tot pe drumuri neumblate.
Peste dealuri, peste grâne
Tot cu liftele păgâne.
Gura lui să n'o mângâi
Numai părul să-l tămâi,
Cu pojarul zorilor,
Cu parfumul florilor.

Vântule de miază-noapte
Treci prin lanurile coapte
Unde tremură'n amurg
Cerul apelor ce curg.
Şi'n cădelniţi de smarald,
Pică somnul cel mai cald.
Du şi-alină-mi mirele
Sărută-i privirile.
Printre gropi, printre obuze,
Smulge-i râsul de pe buze
Şi trimite-mi înapoi...
Gândul desfăcut în foi,
Dorul sprijinit de-o stea,
Pentru toată viaţa mea.

Vântule de răsărit
Frate bun, nedespărţit
Şi la plâns şi la iubit.
Tu ce-aduci de unde vii
Svonul toamnelor târzii
Şi pe umerii tăi duci
Umbra crengilor de nuci.
Ce mi-ai făcut clipele
Unde-ţi sunt aripile
Ce mi-ai făcut veştile
Unde-ţi sunt poveştile.
Peste munţi şi peste mări
Spre tăcute depărtări.
Stă iubitul meu şi cată
La căsuţa 'nstrăinată
Unde'n prispa cu pridvor
Printre lacrimi, printre dor,
Stă pe braţe legănat,
Puiul mamii fermecat,
Nevăzut, nesărutat.

Adă-mi-l de unde-i dus
Vânt sălbatec de apus.
Caută-l cu turmele,
Strânge-i toate urmele
Infloreşte-i cu arnici
Cântecul şi paşii mici.
Şi cu ghiara ta de fulgi
Dela moarte să mi-l smulgi
Glonţul rău să nu-l atingă
Nici o mână să nu-l stingă
Drumul lui să fie soare
Somnul fragedă cicoare
Dragostea balsam şi stea
Pentru fericirea mea.

Cap. CONST. SALCIA

Vie activitate pe un aerodrom românesc în răsărit

In repaos ostaşii germani se răcoresc cu zăpadă

Suflete de viteji

In primăvara anului 1941 au pornit să reîntregească hotarele vitej i Neamului. Au cucerit poziție după poziție și au împins piatra de hotar până acolo unde românismul a rezistat cu toată vitregia vremurilor. Din micuțul sat mehedințian Cremenea au plecat cu sufletul plin de avânt toți acei pe care Patria i-a chemat.

La 8 Iunie părăsește coarnele plugului Sergentul Ciocea Constantin, un țăran voinic și destoinic. Ajuns la unitate Sergentul Ciocea îi scrie prietenului său Palaloga, în seama căru a își lăsase ogorul pentru prașilă, următoarea scrisoare:

Arad, 11 Iunie 1941.

Dragă Ioane,

„Prin prezenta îți pot face cunoscut că mă aflu sănătos, tot ceea ce-ți doresc și ție multă sănătate dela bunul Dumnezeu. Voi ști că am ajuns cu bine la Arad. Acum plec acolo unde ne cheamă pe fiecare Țara și-mi voi face datoria cu credință.

Vezi poate mâine pleci și tu, fă-ți datoria față de Neamul tău ca un bun Român, curat și credincios față de Dumnezeu și Țară, așa cum am moștenit din moși-strămoși..

Al tău,
„Costică".

Unitatea Sergentului Ciocea ia parte la luptele din Basarabia și Ucraina. La Dalnic acesta cade în fruntea grupe .

Satul întreg a preamărit jertfa eroului Ciocea Constantin. Școlarii, crescuți și ei în dragosea de țară, i-au așezat chipul pe peretele de Răsărit al clasei, încadrat frumos cu frunze de stejar și panglici tricolore. Căminul cultural a hotărît ca ulcioara pe care se afla căsuța lui să-i poarte numele și în primăvara anului 1942 școlarii au sădit un tei în curtea Biseric i pe care au atârnat o placă cu numele eroului. Aceasta a fost umila recunoștință a satului. Prietenul său Ion, primind vestea că Ciocea a căzut pe câmpul de onoare, i-a închinat următoarele versuri:

Eroul Ciocea Constantin

Colo'n câmp de noi departe,
Pe mormântul tău și cruce
Stă zăpada nămețită
Vântul nemilos o duce.

De-ași putea vorbi cu tine
Ți-ași da mâna și ți-ași spune
Să fii mândru bucuros
Te-ai jertfit pentru Cristos!

Ai murit cu arma'n mână
Pentru Țara ta străbună
Ai luptat cu brațul tare
Pentru România Mare

Ai udat cu sânge glia
Să refacem România.
Toate le-ai făcut deplin,
Erou Ciocea Constantin.

Țara-i recunoscătoare
Pentru fapta voastră mare
Pe mormânt vă punem flori
Voi sunteți nemuritori.

Ce păcat! Nu știu mormântul
Unde ești tu, drag erou,
Ași veni să-ți pun o cruce
Inflorată precum știu eu.

Și pe ea câteva slove
Săpate cum Ion știe
Ca să vadă tot Românul
Falnica ta vitejie.
Frații i-ai scăpat de chin
Erou Ciocea Constantin.

Am crezut de datoria noastră de a scrie rândurile de față despre fiii brazdei care știu să-și facă datoria *„așa cum au moștenit din moși-strămoși"*.

Feciori ai comunei, suntem mândri de voi!

Sergent T. R. TILICĂ DĂNCĂU

CĂȚOI DELA BRAILA,

Iți scriu frățâne încă un răvaș,
De undeva din stepa ucraină...
Primit-am ordin să mai zăbovim,
Căci fuge hoarda roșie, haină!

Ca să mai treacă vremea povestim,
Cu capetele scoase peste gropi..
Se'treo infanteriștii la glumit
Și râsete țâșnesc de lângă snopi!

Doar un agent, Cățoi dela Brăila,
Tăcut, în groapă-și rotunjește casca...
Pe semne, i-o turtise acum o săptămână
O schije,— aproape rece... lângă Iasca!

Cpt. GH. BANU

Vitejii noștri

Vitejii dela Iki Sorgachin

Cu toată ofensiva de propagandă mincinoasă deslănțuită de bolșevici, concomitent cu uriașa lor revărsare de oameni și material asvârliți înainte fără nicio noimă, Sovietele nu au realizat până acum nimic de seamă.

Nu au reușit, în afara unor pătrunderi fără importanță strategică, să cucerească niciun obiectiv important, iar propaganda dușmană nu a isbutit să aibe vreun efect asupra nimănui.

Tari în credințele lor creștine și convinși de rostul suprem pe care îl are victoria armelor noastre împotriva bolșevismului, ostașii Crucii au rămas neclintiți pe pozițiile lor, apărându-le până la ultima clipă, refuzând capitularea, chiar atunci când nu mai era nimic de făcut.

Această atitudine măreață asigură viitorul isbânzii. Forțele armatei roșii, măcinate de o ofensivă lipsită de sens, care a plătit cu tone de sânge fiecare hectar al înaintării, se va sfărâma neputincoasă în curând. Armata roșie a plătit prea scump acest pământ al înaintării, și această socoteală greșită o va costa înfrângerea. Fiecare soldat al nostru s'a dovedit a fi mai bun decât zece dușmani. Hoardele lor deslănțuite nu au putut uneori să treacă peste o mână de flăcăi de ai noștri, deciși să lupte până la capăt.

Așa s'a întâmplat la Iki Sorgachim. Isteții propagandiști ovrei ai posturilor de radio bolșevice nu prea ar face treabă povestind auditorilor lor anglo-saxoni această luptă.

Se pornise un atac concentric organizat de o divizie de infanterie pentru cucerirea satului Iki Sorgachim, poziție importantă. Inamicul, foarte numeros și dotat cu armament greu, răspunde din prima clipă a atacului cu un foc foarte violent, încercând să oprească vijelioasa înaintare a dorobanților. Trecând prin barajul de foc și oțel, o companie atacă la baionetă și cu grenadele și cucerește după o aprigă luptă prima linie de rezistență a inamicului.

Era numai o mână de oameni — patruzeci — comandați de sublocotenentul de rezervă Pârvan Lincă. Inamicul era mai numeros, dar a fost răsturnat de elanul românilor, de drăceasca lor mobilitate, de precizia grenadierilor și de baionetele lor neiertătoare.

Când linia de apărători bolșevici a localității a fost sfărâmată, ofițerul cade rănit, iar din cei câțiva viteji mai cad morți și răniți.

Restul companiei continuă exploatarea succesului, ajunge deasupra localității pe care o cucerește, izgonind pe dușman.

Era numai o mână de dorobanți, toți suflete de viteji. De cealaltă parte se înghesuiau sute, mii de dușmani. Victoria a fost însă de partea acelora ce nu cunosc frică.

Minciunile dușmanilor nu-i impresionează pe bravii noștri ostași, care opun teribilul adevăr al valorii militare, oridecâte ori e nevoie, cu un succes desăvârșit.

Pentru bravura, eroismul și bărbăția de care au dat dovadă comandantul și trupa acestei companii de eroi, a fost citată prin ordin de zi pe Corpul de Armată respectiv.

Grupa sergentului Chiriac Dumitru

Bolșevicii, în dimineața zilei de 7 August, profitând de întunericul ce le mai stă la dispoziție și prin terenul acoperit de culturi și buruieni, se strecoară până la distanță de 50 m de grupa serg. Chiriac Dumitru din plotonul II, de sub comanda lt. Buzuloiu Ion. Bolșevicii, în forță de un ploton, împing două grupe în spatele poziției serg. Chiriac.

La alarma dată, grupa eroului sergent deschide foc asupra inamicului din față.

Sunt angajate în luptă de inamicul apărut ca o revărsare neașteptată de apă sub presiunea forței sale masive grupa din dreapta a serg. Mirescu Haralambie și aceia de mitralieră a plot. Munteanu Grigore și plotonul din stânga de sub comanda sublt. Constantinescu Mircea.

Bolșevicii, strecurați în spatele grupei Chiriac, se aruncă asupra ei, atacând-o cu grenade și pistoale automate.

Văzându-se încercuit, eroul sergent ordonă energic oamenilor săi: „Nu ieșiți din gropi și trageți până la ultimul cartuș!" Apoi își împarte puținii săi ostași din grupă, în așa fel, să poată întâmpina inamicul din față și spate.

Trage sergentul, nu se lasă capor. Caba Teodor, se aprind soldații Flinta Pavel și Stan Dumitru. Focul năprasnic al armelor lor este întreținut de focul sacru din inimile lor dăruite Patriei.

Luptă eroic serg. Chiriac, capor Caba Teodor, sold. Flinta Pavel și Stan Dumitru. In acest timp, compania isbind cu toată puterea pe inamic în flancuri, îl prinde în cursa ce o întinsese cu forțe numeroase bravei companii din acel falnic regiment de infanterie.

Descoperiți și încolțiți din toate părțile de focul reperat al armamentului nostru, bolșevicii caută să se retragă.

Totul este însă zadarnic. Prinși la o sută de metri în fața companiei, de lumina albă a dimineții, sunt țintuiți pe loc în neputință de a mai face vreo mișcare fără pericolul morții.

Din ordinul comandantului de companie, două patrule se strecoară prin ondulațiile și acoperirile terenului și cad ca un trăsnet în spatele bolșevicilor ce mai rămăseseră în vieață.

Când soarele se ridicase de o suliță pe cerul senin, furtuna trecuse. Cu peste 50 de morți bolșevici, printre care un locotenent și un politruc, precum și mulți prizonieri (o parte răniți), plătesc încercarea mișelească de a pătrunde în dispozitivul companiei române.

Serg. t. r. PETRE VIDU-BOENGIU

ȘOIMI ȘI VULTURI

Ai Dunării șoimi se'nfrățiră
Cu vulturii mândrului Rin
Și'n viforul morții porniră
Cu crucea și steagul creștin.

Departe, spre Soare-Răsare
Dreptatea plângând i-a chemat,
Și trăsnetul brațului tare
A iadului bolți a surpat.

La Nistru, la Bug și la Dalnic
Sdrobiră al nopții talaz,
Căzu Sevastopolul falnic
La iurăș de piept de viteaz.

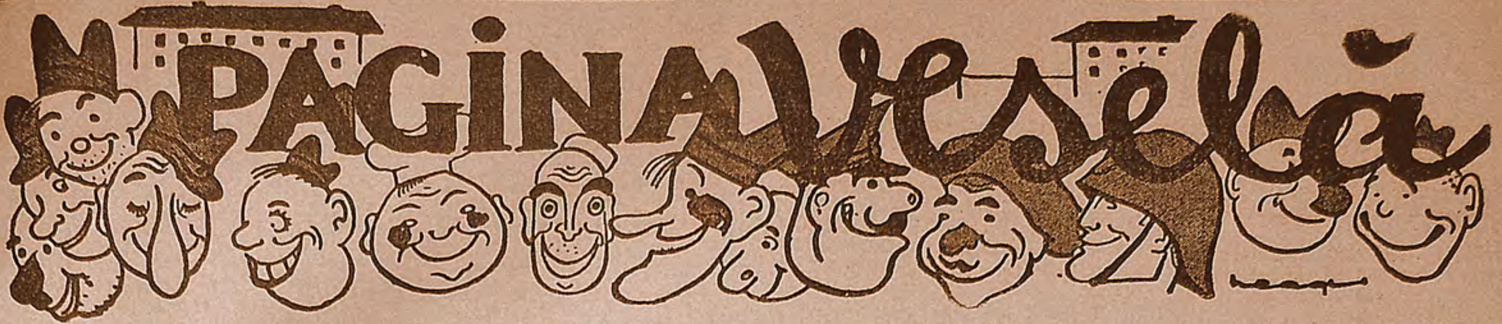
Sutașii satanei căzură
In valul de sânge și fum
Și peste noianul de ură
Lumina se varsă acum.

'Nainte viteji, înainte,
In arme și cugete frați,
Cu flacăra jertfelor sfinte
Al Patriei cer luminați.

A voastre eroice flamuri
Și tânărul vostru avânt
Vor duce dreptatea'ntre neamuri
Și pacea pe-al nostru pământ.

I. U. SORICU

Mărturisire

I s'a părut
Că-l tot lua'n căruță,
Drăguța lui ce-i
Trăsnet de frumoasă,
Când s'a 'ntâlnit cu ea,
Soldatul Duță,
Ș-a zis c'o voce blândă,
Drăgăstoasă:
Eu nu te mint pe tine,
Niciodată,
Când spun că te iubesc,
Focos,
Gherghină,
Să știi că's om,
Turnat dintr'o bucată,
Sunt bob de grâu curat,
Nu sunt neghină.
Dar tu!
Ce gânduri găzduești tu,
Oare,
In capul tău de dulce
Țigăncușă !?
Să-mi spui, te rog,
Cu gura-ți ca o floare
Ce simți în piepul mic
Ca de păpușă !?
De ce-ți ascunzi
Iubirea pătimașă !?
Ce taci !? Hai spune
Chip frumos ca zâna,
Ce simți când strâng eu
Mâna-ți drăgălașă !?
— Simt, dragă Duță,
Că tare doare mâna !

T. C.

Strigături

Să mă 'nsor și eu îmi vine
Nu știu cum ar fi mai bine
Vrere-aș fată de bogat,
Dar mi-e frică de-un păcat.

Ea găteli tot scumpe-o cere,
Mai pre sus de-a mea putere.
O să-mi ceară piei de smeu
Spre-a 'ncălța piciorul său!

Iau mai bine-o sărăcuță,
Care poartă opincuță;
Care... ce-oiu vrea eu, să facă;
De i-oiu zice: taci! să tacă!

Foaie verde iarbă gr asă
Șapte fete la o casă,
Și fântâna-i sub perete...
Moare câinele de sete!

Epistoliile fruntașului Neață

Dounde-va după Front

Mariţica Neichii Dragă

Pace e foarte umbră mântelegi adică Mata e un fel dă ger al Bobotezii care ține firar să fie taman dă vreo trei săptămâni și zăpada e cât șirele noastre dă paie dăla Putinei. Dacă Marițico neică fuserăm nevoiți să lăsăm pă ciolovecii [redacted] să pună și ei mâna pă mai multe hectare dă zăpadă, ca la primăvară când sor topi troenelii săi băgăm mai bine la apă. Numa așteaptă Mata să vezi ce mărțișoare le pregătim pentru 1 (ăi) Martie. Ei acu cică e mare sfofală dă bostanele lor cu stea în 5 (inci) colțuri căci nici nu bănuesc ce așteaptă. Eu însă leam trimes vorbă după acum săsi potcovească dăn vreme călcâile că la primăvară o să sfârâie pământu subt ei dă atâta goană spre văgăunile munților ălora dă le zice Urali. Numa atâta așteptăm comanda domnului Mareșal Antonescu: șo pă ei copiii și mie că vor să știe bolșevicii pă unde să ascundă. Asta șo știi dăla Mine Marițico neică și sopru- și la ăi din.

Al Matale voinic

Neață

Glume

Chiorul și cocoșatul.

Un chior întâlnește pe ulița satului un cocoșat. Era disdedimineață. Chiorul zise cocoșatului, ca să râdă de el:

— Cred că ai astăzi multe de făcut, pentrucă văd că te-ai încărcat așa de vreme! El voia să-i amintească cocoașa care te făcea să crezi că ducea ceva în spinare.

Cocoșatul răspunse repede:

— Ai dreptate spunând că-i cam de vreme, fiindcă n'ai deschis decât o singură fereastră!

Și astfel, la rându-i, cocoșatul își bătu joc de chior, care n'avea decât un singur ochiu.

Vorba ceea: Butea plină nu se aude; butea goală mare vuet face!

Datornicul.

— Bine că te întâlnii, moș Ilie, ca să-ți dau înapoi banii pe care mi i-ai împrumutat astă vară!

— Aoleo, bine zici, nepoate, că eu, zău, și uitasem de ei.

— Tiii... cum nu-ți dete prin gând să-mi spui asta mai dinainte, moș Ilie!

In tren.

Călătorul: Doamne, Doamne! Numai de nu s'ar întâmpla azi o ciocnire de trenuri.

Conductorul: De ce te temi, omule?

Călătorul: Păi cum să nu mă tem, domnule șef, dacă am cu mine un coș cu ouă!

Neață camuflat

— Unde e Neață camarazi!

PROVERBE

Tu umbli să-l îmblânzești
Și mai rău îl îndrăcești.

*

Copacul mare, dintr'o aschie nu se taie.

*

Două pietre tari nu pot măcina bine.

*

Cine se iuțește la mânie pentru orice fie, e dobitocie.

*

Văcarul s'a mâniat pe nevastă și nasul și-a tăiat.

Cine a aflat în lume prieten adevărat
El o comoară în vieață a câștigat.

*

Pe câți îi numim cunoscuți
Ne pot fi vrăjmași nevăzuți.

*

Prietenul vechi este ca vinul, care pe cât se învechește, atât mai cu gust se bea.

*

Cine va umbla cu pisma,
Iși va rupe singur cisma

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Să fac și eu o recunoaștere cu skiurile! Imi cam joacă însă picioarele în cisme, că bocancii mei i-am dat la tălpuit.

—Când mi-oi da drumul odată la vale, o să sbor mai iute ca un aeroplan. Neață! Una, două....

— Tr...! Marițico!
Marițico, ce-i asta? Skiurile sboară spre cer și eu vin în picaj!

— Fir-aț să fiți de cisme, mi-o făcurăți. Cât p'aci să mă înec în zăpadă, eu care trec Călmățuiul înot!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

NEAMUL INTREG a închinat rugi fierbinţi, cu gând de recunoştinţă, în faţa altarelor pentru eroii dela Stalingrad. In sfânta Biserică a Patriarhiei şi în toate bisericile din ţară s'au oficiat slujbe religioase, Duminecă 7 Februarie, pentru cinstirea eroilor.

D. Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, împreună cu d. prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele consiliului, membrii guvernului, ofiţeri superiori, ofiţeri invalizi etc., au fost de faţă la sfânta slujbă dela Patriarhie. La sfârşit, Conducătorul Statului a trecut în revistă compania de onoare.

ÎN CONSILIUL DE MINIŞTRI de săptămâna trecută s'a hotărît să se respecte dreptul la înaintare al funcţionarilor mobilizaţi, considerându-se serviciul pe front ca serviciu prestat.

In al doilea rând, grija Guvernului s'a îndreptat către ostaşii invalizi, dându-se dispoziţiuni ca Ministerul Sănătăţii să creieze condiţiuni cât mai largi pentru vizitarea invalizilor internaţi în spitale de către familiile lor, precum şi pentru distribuirea protezelor şi pentru îngrijirea lor, pe subcentre regionale.

Orice măsură ce se ia pentru îngrijirea cât mai bună a invalizilor, orice hotărîre care sporeşte grija pentru invalizi, va întâmpina aprobarea ţării, deoarece ei merită întreaga atenţie şi cinstire a noastră.

D-L LT. COLONEL REZ. GIURGIUTIU PETRE a cerut M. A. N. să-i aprobe să suporte cheltuielile de întreţinere în şcoala de ofiţeri de geniu a unui elev lipsit de mijloace şi refugiat din Ardealul de Nord.

In urma aprobării M. A. N., d-sa a trimis şcoalei suma de lei 82.396, necesară întreţinerii pe anul şcolar 1942—1943.

Totodată şi-a luat obligaţiunea să trimită elevului, lunar, suma de 1.000 lei, pentru cheltuieli mărunte şi a cerut şcoalei ca elevul să fie trimis în fiecare vacanţă la familia sa, unde va găsi toată ospitalitatea.

Acest frumos exemplu patriotic, ar trebui imitat de cât mai mulţi.

LA BISERICA ALBĂ din Capitală a avut loc Duminecă o slujbă religioasă pentru pomenirea eroilor sburători căzuţi la datorie.

MONITORUL OFICIAL *publică un decret-lege prin care ofiţerii şi subofiţerii mari mutilaţi din războiul pentru întregirea neamului şi din războiul pentru desrobire, au dreptul la înaintare în grad, în mod onorific, odată cu ceilalţi camarazi din promoţia lor.*

In anuarele respective, ofiţerii şi subofiţerii mari mutilaţi vor fi înscrişi separat de ofiţerii şi subofiţerii combatanţi, necombatanţi şi asimilaţi.

CASA NAŢIONALĂ A INVALIZILOR a înscrs un important fond în bugetul anului 1943—44 pentru a se construi la sate case tip destinate marilor mutilaţi de războiu. Proiectele au fost aprobate de Ministerul Lucrărilor Publice.

ÎN ULTIMUL TIMP s'a constatat că numeroase persoane merg la Departamentele militare şi la Marele Stat Major, spre a face diferite intervenţii şi stăruinţe pentru mutări, desconcentrări, concedii sau alte interese personale.

Se reaminteşte pentru ultima oară, că asemenea intervenţii sunt absolut interzise.

Numele celor ce intervin va fi publicat în ziare, avizându-se şi la aplicarea altor sancţiuni.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ZIARUL ELVEŢIAN „Courier de Geneve", ocupându-se de problema bolşevismului, spune:

„Activitatea răspândită de agenţii comunişti în toate ţările arată că lumea se găseşte pe un vulcan. Lava roşie se poate răspândi în toată lumea, aşa cum a devastat de curând Carelia, Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia şi Bucovina. De aceea comunismul nu trebue privit numi ca o primejdie, ci şi înlăturat".

De asemenea un articol publicat într'o revistă portugheză termină astfel:

„Suntem anticomunişti prin convingere. Comuniştii sunt inamicii unirii noastre, independenţei şi ordinei noastre naţionale".

Iată că Statele neutre au început să dea alarma împotriva bolşevismului. Ce bine ar fi să se deschidă cât mai repede ochii tuturor europenilor.

UN NOU CONTINGENT de voluntari spanioli din „Divizia Albastră" a plecat pe frontul de răsărit.

REVISTA „ESPAGNOL" scrie că Stalin ar avea intenţia să calce acordurile încheiate cu Anglia şi Statele Unite şi să provoace revolte comuniste în Spania, Portugalia şi Gibraltar.

Noi îl credem în stare de toate fărădelegile.

STATUIA LUI LENIN din Londra a fost ciuntită şi mânjită cu păcură. Ambasadorul Sovietic la Londra şi-a arătat supărare, spunând că va lua măsuri de reparaţie.

După cum se vede unii dintre englezi nu prea iubesc pe bolşevici.

PAPA PIUS a trimis 50.000 lire drept contribuţie pentru repararea bisericilor din Neapole (Italia) care au avut de suferit de pe urma atacurilor aeriene engleze. Nici nu se putea ca englezii să nu ia dela prietenii şi aliaţii lor bolşevici obiceiul păgân de a dărâma biserici.

ÎNTR'UN ARTICOL intitulat „Eroii sfinţi", ziarul bulgar „Vecer" scrie că în spaţiul dela Stalingrad s'a terminat cea mai sângeroasă şi mai tragică dramă a lumii. Rezistenţa pe care au opus-o eroii germani, români şi croaţi, care s'au sacrificat, este fără pereche în istoria omenirii. Pentru a duce o astfel de luptă, nu este nevoie numai de patriotism, ci şi o limpede conştiinţă a responsabilităţii istorice că lupta trebue dusă nu numai pentru patrie, ci pentru întreaga Europă şi pentru omenire.

ZIARUL CORREIO DO MINHO elogiază într'un articol lupta eroică a trupelor române la Stalingrad.

Ca şi Finlanda, spune între altele ziarul, România a fost provocată de colosul rus. Materialul atacanţilor poate uneori să învingă, dar victoria finală nu poate fi decât a spiritului european. Acest spirit este sublim întrupat în faptele eroice ale trupelor române dela Stalingrad.

Stalingradul, spune în încheiere Correio do Minho va rămâne un simbol luminos al adevăratei frontiere dintre Europa şi Anti-Europa. El reprezintă un nou Alcazar.

ÎN FRANŢA s'a constituit noua organizaţie: „Mişcarea prizonierilor", care urmăreşte combaterea comunismului şi ridicarea Patriei prin colaborarea cu Germania în noua ordine europeană.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Bătălia din regiunea Doneţului a crescut în tărie, bolşevicii aruncând în luptă valuri de forţe pentru a smulge hotărîrea acestei lupte şi anume, cucerirea Bazinului Doneţului şi a Harkovului. Bătălia principală se dă între Kursk şi Rostov, pe un front de circa 600 km arcuit în partea mijlocie.

Deşi bolşevicii, pentru a nu scăpa anotimpul iernii, atacă cu turbare, rezistenţa germană se vădeşte din ce în ce mai hotărîtă.

Incercările de străpungere şi învăluire ale bolşevicilor sunt dejucate prin contraatacuri germane violente şi printr'o dârză fixare a trupelor pe poziţiile lor. Valurile de atac sovietice, care nu ţin seama de pierderi, sunt întâmpinate de forţele blindate germane care le fărâmiţează, micşorându-le forţa de izbire şi silindu-le să lupte pe grupe mai mici, mai puţin puternice şi mai expuse atacurilor de flanc sau manevrelor în adâncime. Viscolul este puternic, de aceea intervenţia aviaţiei nu poate fi atât de mare. Bolşevicii profită de acest prilej trecător, atacând cu ultima energie. Dar şi de partea germană este pusă în joc încordarea marilor clipe, stăvilindu-se astfel efortul inamicului.

In partea nordică a sectorului de bătălie, forţele sovietice au atins oraşul Kursk, unde lupta se dă în cartierele mărginaşe. Atacul înglobează şi sectoarele dela Nord de Kursk cât şi dela Sud.

Mai la Sud, bătălia de mişcare se dă în spaţiul dintre Oskol şi Doneţul superior, unde bolşevicii sunt ţinuţi pe loc graţie unei sforţări deosebit de puternice.

Trecând iarăşi mai la Sud, bătălia se dă pe Doneţul central, în regiunea Isium-Lisiciansk. Aci presiunea inamicului este iarăşi considerabilă, însă forţele germane deţin cu hotărîre cursul Doneţului.

In fine, în sectorul care se întinde la Nord de Rostov, luptele se dau în interiorul unghiului Doneţ-Don, în regiunea Şahty.

In spaţiul propriu zis al Rostovului, luptele sunt de asemenea îndârjite. Se ştie că Rostovul nu este aşezat chiar la vărsarea Donului în Marea de Azov, ci la circa 50 km în interior. Pe această porţiune dintre Rostov şi Mare, bolşevicii atacă viguros pentru a încercui şi izola oraşul de legătura spre Vest, servindu-se şi de faptul că Donul e îngheţat. Atacurile bolşevice au fost respinse prin intervenţia unor puternice forţe blindate germane.

In sectorul capului de pod caucazian din jurul peninsulei Taman, presiunea inamicului este mai slabă, în urma pierderilor suferite şi a consolidării frontului defensiv german.

La Novorosisk, încercarea Ruşilor de a debarca a avut ca urmare nimicirea trupelor şi a vaselor sovietice.

La Sud de lacul Ladoga puternicele atacuri bolşevice n'au dus la câştiguri teritoriale, cu toate pierderile grele suferite de inamic.

Războiul din Africa de Nord

In Africa se semnalează numai operaţiuni de natură locală, uneori mai puternice. Sunt însă indicaţiuni că actuala oprire nu va mai dura mult.

Se observă o oarecare activitate din partea formaţiunilor de artilerie britanice la graniţa dintre Tunisia şi Tripolitania. Cu privire la aceasta, cercurile germane spun că această activitate a artileriei trădează ca de obiceiu pregătirea unui atac de front sau a unei încercări de învăluire pe la Sud, mişcări pe care generalul Montgomery le repetă mereu, dar care au dat până acum greş. In orice caz, mişcările de trupe britanice arată că armata a 8-a va face ultima sa încercare de a putea angaja în luptă pe viaţă şi pe moarte corpul blindat al mareşalului Rommel, înainte de a se putea face legătura cu forţele tunisiene ale generalului Armin.

Aviaţia Axei este foarte activă pe tot cerul nord-african, atacând atât obiectivele terestre îndepărtate cât şi obiectivele navale ale inamicului.

In Tunisia forţele Axei au avut noi câştiguri de teren pe care l-au fortificat imediat.

Războiul din Pacific

De pe frontul din extremul orient se anunţă evacuarea insulei Guadalcanar de către japonezi. Luptele pe această insulă durează din August. In afară de Guadalcanar restul arhipelagului Salomon e ocupat de japonezi. Guadalcanar, ocupând o poziţie în sudul arhipelagului Salomon, domina prin aceasta trecerea între acest arhipelag şi acela al Noilor Hebride, pe unde se făcea comunicaţia dintre Statele-Unite şi Australia, de aceea efortul american s'a îndreptat asupra acestei baze.

De asemenea în regiunea Buna din Noua Guinee, forţele japoneze au fost retrase pe poziţii noi consolidate.

Se semnalează pe de altă parte o puternică ofensivă japoneză deslănţuită din Nordul Birmaniei, asupra armatelor chineze de Sud, din provincia Junnan.

In bătălia din arhipelagul Salomon, japonezii au scufundat 17 vase de războiu americane.

C. 60.160. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.